Şedinţa consiliului superior al „Frontului Renaşterii Naţionale"

Cuvântarea I. P. S. Patriarh dr. Miron Cristea.—Alte cuvântări

Joi, la ora 4 d. a., s'au întrunit a Senat membrii Consiliului superior al „Frontului Renaşterii Naţionale".

Au participat d-nii consilieri egali: Al. Vaida Voevod, G. G. Mironescu, C. Argetoianu şi general Balif; toţi membrii guvernului, membrii fondatori şi consilierii „Frontului Renaşterii Naţionale".

Şedinţa a fost prezidată de I. P. S. Patriarh, preşedintele consiliului de miniştri, asistat de d-nii: M. Măgureanu, subsecretar de stat, Silviu Dragomir, V. Vâlcovici şi prof. Cornăţeanu, secretari generali.

Inainte de deschiderea şedinţei păr. Georgescu-Silvestru, protoereul Capitalei, a oficiat un serviciu divin.

Cuvântarea I. P. S. Patriarh

Deschizând şedinţa I. P. S. S. MIRON CRISTEA, Patriarhul României, şi preşedintele consiliului, a rostit următoarele:

Noua organizare autoritară a Statului Român a desfiinţat din viaţa politică partidele. Dar oricât caracter autoritar ar avea stăzi conducerea ţării, este absolut necesar ca ea şi Coroana să aibă o legătură organică şi firească cu masele poporului a cărui întărire este garanţia sigură pentru progresul ţării.

In scopul acesta s'a creiat Frontul unic al Renaşterii Naţionale" cu „Consiliul superior" şi „Directoratul" său, chemate să-l organiza şi conduce. Caracterul unitar al Frontului va închega, consolida şi uni toate forţele active şi productive în jurul unei singure ţinte: înflorirea patriei. Astfel va creşte valoarea României, puterea de creaţie a geniului specific al naţiunei române. Iar în deosebi acest Consiliu Superior cu Directoratul lui au menirea pe de o parte a educa masele poporului în acest sens, formându-le convingerea în superioritatea acestui front unic, insufleţindu-le întru a sări în orice clipă, cu entuziasm — fiecare la locul datoriei sale — în furnicarul de muncă pentru patrie şi Tron, — iar pe de altă parte d-nii consilieri, directori şi fruntaşi ai Frontului, trăind în mijlocul cetăţenilor — trebue să le cunoască păsurile, lipsurile, greutăţile şi toate condiţiile de viaţă şi să caute a găsi şi recomanda celor competenţi şi mijloacele de îndreptare a relelor, de înălţurare a greutăţilor şi de uşurare a vieţii şi a posibilităţilor de producţie mai mare şi de câştig mai bun după munca lor.

Se ştie — din zilele de slavă ale „Impărăţiei Romane" — câtă demnitate şi ce mândrie patriotică simţea, în sufletul său, acela care putea spune despre sine: „Civis romanus sum"; şi aceasta nu pentru că i se oferea cât mai multe ocazii de a-şi exploata patria, ci din contră, pentrucă avea putinţa să-şi pună toate puterile în slujba ei, să-şi câştige merite, ba chiar glorie pentru serviciile aduse patriei. Intocmai şi noua noastră Constituţie şi întreg duhul ei leagă în paragraful 4, drepturile cetăţenilor României de îndatorirea de „a socoti patria drept cel mai de seamă temeiu al rostului lor în viaţă, a se jertfi pentru apărarea integrităţii, independenţii şi demnităţii ei; a contribui prin munca lor la înălţarea ei morală şi la propăşirea ei economică; a îndeplini cu credinţă sarcinile obşteşti ce li se impun prin legi şi a contribui de bună voe la împlinirea sarcinilor publice, fără de cari fiinţa Statului nu poate vieţui.

Astfel stând lucrurile — este prea firesc că nu numai românii etnici se înscriu în masse mari în Frontul Unic al Renaşterii Naţionale, ci şi cetăţenii minorităţilor noastre istorice, căci numai ca membri ai Frontului pot să-şi îndeplinească cele mai elementare îndatoriri de cetăţeni şi fără de aceasta nu poţi avea nici o pretenţie justificată la drepturi cetăţeneşti. Iar acel locuitor al României, care ar vrea să stea în afară de Front, acela ori leagă românismul sau patriotismul său de anumite condiţiuni, ceiace este greşeală mare, ori vrea să-şi servească ţara numai dacă el este la cârmă. Un astfel de patriotism cu condiţii îşi pierde valoarea.

De sigur este departe de noi gândul, că numai cei prezenţi în aceste corporaţiuni — Consiliu şi Directorat — avem calităţile de a sta la cârma Frontului. Ar fi dureros ca fruntaşii Neamului să se reducă la un număr atât de neînsemnat. Consilierii şi Directorii sunt numai înaintemergătorii, cari să pregătească drumul pe care — în Parlamentul viitor, pe baze de competenţă profesională — să intre atâtea valori la cârmă pentru îndrumarea sănătoasă şi priceputâ a tuturor ramificaţiunilor de activitate publică.

Şi cine poate pe drept cuvânt presupune că aceştia vor putea face mai puţin bine Patrei, de cât atâţia vânători de nesăturate interese particulare, de exploatare necinstită a patrimoniului public, de îmbogăţire cu orice mijloace, de cei ce au compromis viaţa parlamentară şi votul obştesc şi a căror libertate cetăţenească a trebuit a priori îngrădită în formula demisiilor iscălite în alb?

Toţi aceşti Consilierii şi Directori să nu fie invidiaţi de mulţimea atâtor alţi cetăţeni vrednici, cari deodată nu vor putea intra cu toţii în aceste corporaţiuni de conducere, căci nu *domnie de poruncitori* au să exercite, ci au să urmeze pilda vrednicului nostru Rege, care împlineşte cuvintele Evangheliei: „Cine vrea să fie mai mare, trebue să se facă *slugă tuturor*".

Imitând cu toţii această regală pildă, întreaga Naţiune se va considera mobilizată la muncă patriotică şi Ţara va deveni un furnicar, un atelier cu harnice albine, în care toţi cetăţenii capabili, de ambele sexe, vor alerga voioşi — fie ca gregari, fie ca conducători — la brazda lor de muncă, ce le va reveni. Progresul ţării le va fi tuturor suprema răsplată. Frontul Renaşterii Naţionale va deveni astfel temelia unitară de consolidare şi de înălţare a României în tradiţionalul duh naţional şi creştin.

Călăuziţi de asemenea gânduri şi îndrumări, guvernul erei noui — (de sub preşedinţia noastră) — a căutat să muncească din greu şi până la deplina organizare a vieţii publice şi politice în front şi parlament, şi are conştiinţa împăcată că a realizat multe lucruri bune şi a îndreptat multe rele prin legile şi dispoziţiunile ce le-a luat sub înţeleapta îndrumare a M. S. Regele Carol II şi pe care le cunoaşteţi — fiind aduse la cunoştinţa publică pe toate căile ce i-au stat la dispoziţie.

Guvernul a stăruit şi în viitor să continue activitatea sa în acelaş duh, cu aceleaşi intenţii curate, stăruind în deosebi în interior a înlătura tot ce poate conturba ordinea publică şi liniştea atât de necesară pentru a asigura o puternică solidaritate etnică, din sânul căreia să se desprindă elementele cele mai valoroase, tinere, energice, înviorând toate cadrele organelor de stat, judeţene şi comunale şi ale tuturor aşezămintelor, — însufleţind pretutindenea duhul unei primeniri şi vieţi noui de epocală propăşire morală şi gospodărească. Iar în afară, în cadrele împrejurărilor mondiale — fie favorabile fie mai puţin prielnice şi pe care noi n'am putea să le schimbăm, — vom continua, sub lozinca păcii, apărarea intereselor proprii şi menţinerea bunelor raporturi cu toate ţările şi popoarele.

Desigur orice român trebue să constate că situaţia dela noi este îndreptată pe cale de muncă paşnică şi deci de progres. Numai un om pătimaş va preferi frământările inutile din trecut situaţiei liniştite de astăzi.

Dar firească, totul nu se poate îndrepta peste noapte, cum aşteaptă mulţi nerăbdători sau chiar nepricepuţi. Aşa ceva poate face numai o „forţă magică", iar nu oameni cu puteri limitate. Târpirea relelelor şi obţinerea unor rezultate mai vădite cer timp şi răbdare.

E drept că s'a schimbat Constituţia şi s'au decretat multe legi bune şi de folos pentru ţară. Dar mentalitatea veche continuă încă să stăpânească sufletele multora; ea nu se poate îndrepta dintr'odată. E mare încă numărul celor ce văd în stat un izvor de căpătuială nemeritată, dobândită pe alte căi decât ale priceperii şi ale meritelor, — care consideră de scop al vieţii căpătuirea nejustificată a lor şi a atâtor neisprăviţi; — cari nu văd nimic înaintea ochilor, decât interese proprii, iar râvna exclusivă după slujbe bugetare este încă mai mare.

Dar totuşi, toţi trebue să admită, că multe rele au fost stârpite şi se vor mai stârpi, multe se vor mai îndrepta, încât ţara va face zilnic câte un pas înainte.

Pretutindeni se cere însă nu numai gândul bun şi porunca stăpânirii, ci conlucrarea sinceră, devotată şi conştiincioasă şi a tuturor cetăţenilor. Mentalitatea celor încă greşiţi trebue şi ea să se schimbe; să se călăuzească de deviza: „totul pentru neam". Biserica şi şcoala de toate categoriile şi aşezămintele superioare ale ţării trebue să nu cruţe nici o osteneală întru a da tuturor această sănătoasă educaţie şi îndrumare cetăţenească. Sămânţa celui mai selecţionat grâu însă cere un sol prielnic pentru a da rod mulţumitor. Aşa şi în viaţa socială, publică şi politică, o atmosferă prielnică, saturată de o mentalitate logică şi de mulţimea celor care au convingerea, că *interesul obştesc* trebue să primeze — formează condiţiile prielnice pentru activitatea mai rodnică a celor dela cârmă. In această privinţă mulţi din locuitorii ţării noastre au neapărată trebuinţă de o temeinică educaţie şi îndrumare.

De altă parte, cârcotaşii, veşnic nemulţumiţi, de cari se ivesc pretutindeni, să nu ceară nimic imposibil. Căci, lucru sfânt: până când lumea va fi condusă de oameni şi nu de îngeri, vor fi şi rămâne în lume şi neajunsuri şi felurite greşeli. Date fiind imperfecţiunile inerente fiinţei omeneşti, nu toate lucrările ei sunt deopotrivă de bune, ci, din contră, „errare humanum est". Dar, noroc că greşelile se pot îndrepta. Deci dela oameni nu se poate cere perfecţiune absolută, ci trebue să ne mulţumim a cere, mai ales tuturor conducătorilor: gânduri şi mâini curate, convingeri statornice, pricepere, specializare, hărnicie, cruţare, conştiinciozitate, corectitate, spirit de sacrificiu pentru binele obştesc, energie unde este necesară aplicarea ei, iubire de neam, de ţară, de Tron şi Dinastie, ambiţie nobilă de a nu trăi în zadar, numai spre a face umbră pământului. Şi atunci, în mod firesc, nu pot lipsi bunele rezultate, ba chiar maximum posibil de îndreptare, de întărire şi de propăşire.

Guvernul se sileşte zilnic a practica aceste virtuţi cetăţeneşti şi a îndruma organele ţării să facă la fel. Incheiu cuvântul meu, în nădejdea sigură că toţi domnii consilieri, directori şi fruntaşi ai Frontului se vor pune în slujba acestor virtuţi cetăţeneşti, generalizându-le, sădindu-le şi cultivându-le în sufletele şi convingerea tuturor românilor, şi mai ales în sufletul tineretului, care are să ne urmeze, — toate acestea în scopul renaşterii naţionale şi spre bucuria supremului nostru conducător şi îndrumător, a M. S. Regelui Carol al II-lea, căreia îi adresăm şi din acest prilej, caldele noastre sentimente de omagiu şi loialitate.

(Aplauze prelungite; adunarea, în picioare, ovaţionează îndelung pe M. S. Regele).

Deschid prima întrunire a Consiliului Superior al Frontului Renaşterii noastre naţionale.

D. general G. MANU propune trimiterea unei telegrame omagiale M. S. Regelui, cu ocazia primei întruniri a Consiliului Superior al Frontului Renaşterii Naţionale.

Adunarea admite propunerea cu aclamaţii.

Slujba religioasă

In numele agricultorilor

Cuvântarea d-lui C. Garoflid

Inalt Prea Sfinte, domnilor, mai întâi aduc M. S. Regelui recunoştinţa plugarilor pentru liniştea pe care a dat-o satelor prin gestul său hotărît, din primăvara trecută. De atunci, vrajba politică a încetat, lumea e împăcată, amăgirea ridicării pe socoteala celor harnici şi strângători, nu mai înşeală mulţimea. Rânduiala a înlocuit anarhia. De acum putem nădăjdui să ridicăm plugăria, înlăturând pedicile cari îi stânjeneau desvoltarea.

Voiu arăta pe scurt punctele esenţiale ale programului nostru.

In primul rând, drumurile. Putem spune că în afară de modernizarea unei şosele naţionale, nu s'a făcut în 20 de ani decât prea puţin pentru îndreptarea lor. Mai mult încă, s'au ruinat în mare parte şi cele făcute înainte. Şoselele României Mari sunt mai proaste decât ale Vechiului regat.

In atmosfera nouă de linişte putem nădăjdui să realizăm şi acea *bună administraţie* pe care o aşteptăm mereu dela Regulamentul organic.

In deosebi *poliţia rurală* trebue întărită. Holdele şi satele nu sunt îndeajuns apărate. Jandarmeria trebuie să devină un corp de elită, de profesionişti care să asigure nu numai ordinea, dar să fie şi instrumentul de realizare al unei discipline noui în gospodăria satului.

Primul mijloc pentru ridicarea agriculturii stă în *pătrunderea capitalului la sate. Cooperaţia* este deocamdată o plantă plăpândă şi avem încă nevoie să sprijinim iniţiativa viguroasă individuală.

Agricultura moşiilor mijlocii şi mari, a moşiilor dela 5 ha. în sus, trebue ajutată ca să-şi ridice producţia acolo unde o cere interesele economice şi sociale ale ţării.

Trebue să mulţumim d-lui ministru al economiei naţionale care prin valorificarea grâului, prin reducerea dobinzilor şi prin transformarea recentă a Institutului naţional agricol a deschis drumul pentru ajutorarea prin credit ieftin a plugăriei. Aceste credite trebue lărgite pentru a putea fi aplicate şi îmbunătăţirile funciare care necesită condiţii şi timp de plată mai deosebite decât celelalte credite.

Pentru pătrunderea capitalului la sate se cer două condiţii: *securitate şi libertate.* Regimul nou asigură securitatea; libertatea trebue completată.

Situaţiile juridice excepţionale: preemţiunea, diviziunea, regimul arăndăşesc trebue adaptate cerinţei producţiei sporite. Deasemenea şi fiscalitatea. In deosebi regimul fiscal succesoral e foarte ameninţător pentru capitalul care ar dori să se investească în agricultură. El trebue mult amendat.

Preocuparea ridicării agriculturii proprietăţilor mijlocii şi mari nu urmăreşte numai un scop economic. Prin acastă acţiune se obţine şi un rezultat *social.* Intensificarea acestei agriculturi rezolvă şi necesitatea de muncă a ţăranilor fără pământ, sau cu pământ neîndestulător. Numărul acestora devine din ce în ce mai mare prin faptul înmulţirii populaţiei şi fărâmiţării proprietăţii care e consecinţa. Suntem printre ţările cu cel mai mare procent de locuitori pe klm. pătrat de teren agricol şi din această cauză problema noastră socială e grea şi greutatea ei se măreşte căci statistica ne arată că sporul populaţiei e de 1.000.000 la fiecare 5 ani.

Situaţia la sate nu e mulţumitoare. Un sfert sau chiar o treime în populaţia rurală trăieşte în condiţii igienice şi alimentare neîndestulătoare.

Munca ţăranilor fără pământ trebue organizată. Să ne ferim însă de inovaţii, căci voind să facem prea bine, riscăm să oprim pe loc începutul timid al capitalismului în agricultură.

Ţăranii cu pământ puţin trebue învăţaţi să aplice metodele agriculturii intensive.

Schimbarea metoadelor de cultură este destul de grea. Rolul *agronomilor* e covârşitor. Ei trebue bine aleşi şi bine îndrumaţi pentru împlinirea acestor trei misiuni, căci ridicarea materială a poporului e temelia civilizării lui.

Agricultura intensivă şi raţională nu se poate fără *preţ.* Vânzarea produselor agricole trebue asigurată prin convenţii cu ţările care au mai multă nevoie de mărfurile noastre.

Un element al preţului e şi *moneta.* Inceputul fericit care s'a făcut în toamna trecută prin trecerea la libera negociere a unei părţi din devizele rezultate din export să fie continuat. Nu e bine să existe două preţuri pentru aceiaşi marfă căci presiunea pentru obţinerea valutei oficiale, mai eftină, devine prea puternică. Pe de altă parte nu e drept ca valuta necesară Statului să o dea numai producătorii. Devizele rezultate din export trebue să fie libere şi toţi contribuabilii să suporte plata sumelor necesare pentru egalizarea valutei folosită de Stat.

Puterea de cumpărare a plugarilor trebue mărită. Din acest punct de vedere mi se pare o contradicţie între măsurile excelente pentru valorificarea producţiei agricole şi acelea mai puţin fericite pentru ieftenirea traiului. Aceste măsuri aduc o scădere a preţului la producător, fără prea multe beneficii pentru consumatori. Efectul dorit s'ar putea obţine mai degrabă prin organizarea vânzării produselor alimentare şi prin scurgerea lor uşoară către oraş. Deci şosele şi libertatea deplină a circulaţiei şi întrării alimentelor.

Dispariţia preţului mărfurilor industriale şi agricole este şi ea una din cauzele indirecte ale micşorării puterii de cumpărare a plugarilor. Regimul de control al importului măreşte această disparitate şi ar fi de dorit ca el să fie uşurat rămânând pentru apărarea industriei naţionale numai taxele tarifului vamal.

Suntem toţi pătrunşi de necesitatea industriei naţionale, cu deosebire noi plugarii care ne dăm bine seama că numai prin desvoltarea industriei poate fi rezolvată, cu vremea, problema populaţiei. Totuşi nu putem însă să nu cerem ca preţurile fabricatelor interne să fie la paritatea celor din afară.

Agricultura trebue apărată căci ea este mijlocul de existenţă al majorităţii populaţiei. Ea trebue ajutată să se ridice. Trebue să facem agricultură intensivă, a spus M. S. Regele. Pentru aceasta e nevoe în primul rând să sprijinim *creşterea, îngrăşarea şi vânzarea vitelor.*

Pe dealurile ţării noastre, *în regiunea de podgorii,* trăeşte o populaţie numeroasă care are un trecut de mândrie. Astăzi această populaţie e sărăcită din pricina răspândirii viţei sălbatice pe tot cuprinsul ţării. Problema ibrizilor care interesează şi sănătatea publică, trebue soluţionată prin desfiinţarea acestor plantaţii, după o prealabilă şi justă despăgubire.

In numele muncitorimii

D. *Eftimie Gherman* a spus că muncitorimea, convinsă de greutăţile prin care trece ţara, s'a încadrat în Frontul Renaşterei Naţionale, fără nici o condiţiune. Oridecâteori ţara s'a găsit în împrejurări grele, muncitorimea din ţara noastră a căutat să-şi facă datoria.

Dovada cea mai bună o avem în evenimentele petrecute în anul 1918, atunci când pentru prima dată li s'a dat ocaziunea să înfăptuiască marea dreptate dorită de atâtea sute de ani.

Muncitorimea este adânc convinsă că revendicările ei nu pot fi realizate, aduse la îndeplinire, decât într'un Stat naţional, decât numai în cadrul Statului Român.

Am înţeles în trecut, înţelegem astăzi mai mult de cât oricând ca toate interesele mărunte să fie subordonate intereselor superioare naţionale de Stat.

In numele industriei şi comerţului

Cuvântarea d-lui V. Vâlcovici

D. prof. V. VALCOVICI, secretar general, a spus următoarele:

In anul trecut M. S. Regele Carol II-lea, cu un gest de înţeleaptă energie, a schimbat faţa ţării. In locul regimului, care măcina cele mai preţioase energii ale naţiunii, fără nici un folos, Suveranul nostru a pus ordinea, ordine creatoare de valori, clasificând nevoile ţării şi asociindu-le forţele calificate. Este, poate, cea mai îmunătoare revoluţie pe care o trăim în momentul de faţă; este impunătoare prin înălţimea planului la care s'a situat ţelul ei, impunătoare prin raţiunile folosirii imediate a tuturor forţelor vii ale neamului.

Dar acest proces de purificare politică a izolat în oarecare măsură — trebue s'o spunem — guvernul de întreaga naţiune. Şi situaţia de izolare a unui guvern, oricât de bun ar fi ei, nu este o situaţie acceptabilă, pentrucă pe distanţa dela guvern la popor nasc totdeauna fantome rău voitoare. Oricât de bun ar fi guvernul — să presupunem, prin absurd, că am avea aface chiar cu un guvern perfect, care îndeplineşte absolut toate dorinţele poporului (ceeace spun, este imposibil, prin definiţie) — totuşi logica înlănţuire a înfăptuirilor guvernului nu este aşa de evidentă în mintea tuturor; este nevoie de o lămurire. Era nevoie de un organ, care să facă legătura între guvern şi naţiune, care să stabilească un flux de comunicaţie sentimentală şi intelectuală dela guvern la naţiune şi dela naţiune la guvern. Acest gol îşi propune să-l umple Frontul Renaşterii Naţionale. Pentrucă Frontul Renaşterii Naţionale este în măsură, cred eu, să lămurească mulţimii logica, determinismul înfăptuirilor guvernului în lumina împrejurărilor, iar pe de altă parte, acelaş Front, prin ramificaţiile tentaculare, care trebue să pătrundă, după părerea mea, în cele mai modeste celule de existenţă naţională, el este în stare să capteze dorinţa şi voinţa naţiunii, a fiecărui individ în parte; el poate să plece urechea la pulsul mulţimii şi din dorinţa şi voinţa acesteia să formeze aluatul realităţilor româneşti, care printr'un proces de sinteză, să ducă la dorinţa şi voinţa naţiunii întregi spre cunoaşterea celor ce ne conduc.

Stabilindu-se contactul acesta de două părţi şi în două sensuri, cred că nu se mai poate spune atunci că guvernul, reprezentant al Statului, se găseşte la un pol, pe când Ţara şi Naţiunea se găseşte la polul opus, pentrucă există această legătură reală între cele două poluri.

Frontul Renaşterii Naţionale ar fi astfel sistemul nervos, care ar sensibiliza centrul la toate păsurile naţiunii.

Pentruca Frontul să-şi împlinească acest rol, va trebui să dea mare atenţie la organizarea ramificaţiilor tentaculare, pentrucă numai astfel se poate garanta un contact intim al său cu naţiunea.

Partidele politice ale vechiului regim se deosebesc de Frontul Renaşterii Naţionale şi ca obiectiv, şi ca mijloace.

Ce urmărea partidul politic al vechiului regim? — Urmărea captarea votului electoral, captarea bunăvoinţii de moment când naţiunea trebuia să se prezinte în faţa urnei. Şi care erau mijloacele de cucerire? — De vreme ce partidul politic se găsea în concurenţă cu altul, sau cu altele — la noi se putea spune: cu altele, în orice caz, — atunci el era în mod fatal indus să arate superioritatea proprie faţă de celelalte partide. Şi în focul luptei, obiectivitatea o lasă pe drum pentru ca să pună mâna pe arma urîtă a calomniei. Şi pe arenă, acolo la ţară, unde se desbătea calificarea între partide pentru a se capta votul, cădeau rând pe rând toate valorile noastre conducătoare, pentru ca la urmă naţiunea desorientată să aibă impresia că este condusă de o ceată de incapabili şi de oameni incorecţi.

Dar nu numai atât. Partidul politic mai avea încă o armă de cucerire a votului. Era anume toată zestrea Statului, care-i era pe mână. Şi atunci, hrănea individul care îi era interesat prin bunurile Statului, pe care le dădea nu din punga lui. Aşa încât ajunsese regimul acesta să slăbească statul, să-l facă un nemernic schilav şi firav, în faţa câtorva indivizi îngrăşaţi pe spinarea şi din sângele acestui stat.

Noul regim, Frontul renaşterii naţionale, se deosebeşte profund de ceeace erau partidele politice ale vechiului regim, şi ca obiectiv, şi ca mijloace de realizare.

Ca obiectiv, Frontul renaşterii naţionale nu face apel la votul cetăţeanului; Frontul renaşterii naţionale nu face apel la votul cetăţeanului; Frontul renaşterii naţionale nu se luptă cu nimeni pentru a câştiga puterea. De ce? Fiindcă Frontul renaşterii naţionale este la putere întotdeauna, fiindcă el nu este niciodată în opoziţie, fiindcă el este însăşi naţiunea.

Dar care este obiectivul lui? Obiectivul Frontului renaşterii naţionale este să lămurească mintea cetăţeanului şi să tragă dela dânsul dorinţa sa, pentru a o duce mai departe, — natural prin filtrul intelectual al omului pregătit.

In ce priveşte Frontul renaşterii naţionale, eu voiu îndrăsni să-mi spun părerea, anume că înainte de a formula principii şi programe, este nevoie să ne dăm seama bine şi intim de necesităţile pe care le reclamă realitatea românească, nu o altă realitate şi că dacă chiar în acest caz de examinare ştiinţifică a realităţii româneşti ne-am formulat un principiu şi un program, omul de guvernământ, prin mijlocirea Frontului renaşterii naţionale este ţinut să fie atent la orice mişcare socială, aşa încât să fie gata să-şi amendeze principiul şi programul potrivit nouilor fenomene din lagărul românesc.

In lagărul industriei şi comerţului, natural că nu vom sta de vorbă în privinţa faptului dacă România este sau nu datoare să-şi desvolte industria sau să rămână numai ţară agricolă.

România trebue să fie o ţară industrială.

Am să relev numai o latură importantă, în directă legătură cu starea economică a ţării noastre: chestiunea investiţiilor şi anume a investiţiilor de stat.

Este un strigăt general că ceeace lipseşte ţării româneşti pentru a-şi pune în valoare bogăţiile sunt mai cu seamă investiţiile, marile lucrări publice şi prin urmare trebue să facem toate sforţările posibile şi să dăm drumul lucrărilor mari, care să ne pună în situaţia de a valorifica imensele bogăţii naturale ale ţării.

Dar dvs. ştiţi foarte bine că cele trei milioane locuinţe rurale, pe care le avem, un milion sunt case de pământ, 2 milioane din ele n'au scânduri pe jos ci pământ, 700.000 din ele n'au ferestre care se pot deschide, ci geamuri zidite, care rămân închise pentru totdeauna.

Iar în ce priveşte hrana cetăţeanului nostru, populaţia rurală consumă în mediu, pe cap de locuitor, 3½ kg. de carne pe an.

Cu un astfel de standard de viaţă, nu ne putem aştepta să găsim sumele în bugetele noastre şi în propriile noastre venituri, pentru a face investiţiile de care era vorba.

Grija noastră de căpetenie este să ridicăm acest nivel să îndrumăm pe locuitorii ţării româneşti, în special pe locuitorii rurali la consumaţie şi la producţie.

In privinţa aceasta trebue să recunosc că ministrul economiei naţionale, care, printr'o fericită întâmplare este şi guvernatorul Băncii Naţionale, a luat o serie de măsuri care ne dau, nouă cele mai bune speranţe.

D-sa arată apoi disproporţia între şcolile profesionale şi cele teoretice. In ţările cu civilizaţie avansată sunt 75% şcoli profesionale şi 25% teoretice. La noi se întâmplă invers. Lucrul acesta trebue remediat. Trebue să creăm meşteşugari la sate.

Şcoala teoretică s'a născut din hipertrofica desvoltare a personalităţii electorului faţă de un stat plăpând, firav, fără curaj. Electorul a impus Statului crearea şcolilor teoretice care dând perspectiva falşe la o viaţă mai bună, mai uşoară, îi atrăgeau voturile de care avea el nevoe, şi în această privinţă era un consens general între ministru şi între elector.

Rezultatul a fost că ne-am umplut universităţile cu elemente cari aparţineau mai degrabă altor compartimente de muncă, elemente nu numai nepregătite, dar nesusceptibile de a fi pregătite şi elementele acestea s'au trezit odată într'o capitală cu aparenţă de ocupaţie în care alături de mizeria lor vedea sfoărând limuzinile conduse, în general de oameni de alt neam decât noi şi atunci revolta primitivului faţă de un fenomen care îl credea nenatural cu oarecare îndreptăţire.

Aci este originea multor rele, aci este poate scânteia care a aprins atâtea petarde din timpul din urmă.

Ceea ce ne trebue nouă este mişcarea înapoi, în sensul cel bun al cuvântului, înapoi la procentul sănătos de învăţământ, învăţământ profesional 75%, învăţământ teoretic 25%.

Cred că Frontul Renaşterii Naţionale dacă va şti să păstreze contactul acesta între guvern de o parte şi o naţiune de altă parte, îşi va îndeplini menirea cu prisosinţă.

Majestatea Sa Regele, având viziunea clară a marilor conducători, a văzut cari sunt nevoile reale ale ţării şi ne-a schimbat faţa ţării. El, fără nici o şovăire a deschis o nouă pagină în analele istoriei neamului. Titlul acestei pagini este preţuirea omului în măsura în care ţara îl poate folosi.

Cuvântarea d-lui Anibal Teodorescu

D. ANIBAL TEODORESCU: Am o foarte grea sarcină de îndeplinit în aceste momente ca, în numele intelectualităţii, pe care sunt presupus că o reprezint în mijlocul domniilor voastre, să formulez unele reflecţiuni sugerate de desfăşurarea evenimentelor în cursul anului trecut, desfăşurare care nu şi-a ajuns încă punctul final.

Ziua de 20 Februarie 1938, când Majestatea Sa Regele a dat ţării spre înoire o nouă Constituţie, este o zi care desparte istoria politică a noastră în două epoci profund deosebite, să faci separaţie între un regim pe care îl voim cu tot dinadinsul ca dispărut pentru totdeauna şi un regim nou.

Am ieşit din războiu, pe care l-am început cu foarte mult entusiasm şi l-am dus cu mari sacrificii şi mari greutăţi, cu gândul să ne aşezăm ţara pe temelii noui, pe temelii care să facă poporul acesta cu mult mai fericit de cum fusese în trecut. Şi atunci, ne-am adresat ţăranului, fostului soldat de eri, şi i-am dat pământ. Aceasta pentru viaţa lui economică. Dar ne-am gândit şi la viaţa lui politică, de care fusese complectamente privat până atunci, şi i-am spus: alături de pământ îţi dăm şi ceiace n'ai avut şi n'ai cunoscut niciodată până astăzi, te fericim, acordându-ţi votul universal, pe care l-am împrumutat nu din vechile noastre aşezăminte, nu din tradiţiile poporului nostru, ci de aiurea, de unde am împrumutat şi ideia democratică.

Indată ce însă am dat votul universal, nu am căutat din nefericire să facem nimic ca să îmbunătăţim această instituţie de drept public, ci dimpotrivă am făcut totul ca să o falsificăm.

Problema care se punea în faţa alegătorului era atât de neaşteptată pentru acesta, încât îl lăsa uimit şi ne răspundea: dar nu am discernământul trebuincios ca să mă găsesc în problemele acestea, despre cari este vorba, pe cari nu le pot înţelege — probleme financiare, probleme industriale, probleme economice şi aşa mai departe. Ce este de făcut?

I-am răspuns, cu toată graba cu care i-am dat votul universal: reţeta nu este prea greu de găsit. Ţi-o indic acum: te voi face eu să pricepi programele partidelor numai decât, nu citindu-le şi înţelegându-le, ci discernându-le cu ochii după nişte semne cu cari am să precedez fiecare program politic, recte fiecare listă electorală.

Domnilor consilieri, ne-am adresat alegătorului nostru, nu pentru a-i cerceta şi a-i cunoaşte îndeaproape nevoile lui şi pentru a găsi soluţiile trebuincioase; ci în scopul despre care s'a vorbit şi de către oratorii antemergători mie. In scopul de a-i capta bunăvoinţa şi votul, ne-am adresat poftelor lui, adică acelui element care este totdeauna gata să fie excitat. Şi i-am făgăduit orice, pentrucă nu făgăduiam dela noi, ci făgăduiam dela alţii.

Rezultatele unui asemenea regim de continuă falsificare a vieţii noastre de stat au fost dintre cele mai dureroase. Parlamentul nostru, care la 1866 când a fost organizat de Constituţia anului aceluia avea ca oglindă, ca model parlamentul englez, — şi mărturie este Monitorul Oficial al timpului—, la ce distanţă de parlamentul englez ajunsese parlamentul nostru anii trecuţi? Acest regim a însemnat pentru viaţa noastră parlamentară, înjosirea însăşi a acestei instituţiuni; acest regim a însemnat creearea unui politicianism parazitar, care apăsa ca o sarcină foarte grea pe bugetul statului şi pe întreaga noastră economie naţională. Şi acest regim a însemnat introducerea pe faţă a imoralităţii în viaţa noastră publică.

Frontul Renaşterii Naţionale nu mai apare ca un partid politic, ci ca un organism al Statului; organizarea vieţii politice a Statului de către Stat.

De altfel eu socotesc că apariţia Frontului Renaşterii Naţionale era indicată în mintea tuturor celor cari au reţinut-o, dintr'un anumit text al nouei noastre Constituţiuni, acea fază în care se spune că printre îndatoririle noastre, ale cetăţenilor, şi anume întâia îndatorire a noastră, este ca Patria să fie cel mai de seamă temei al rostului nostru în viaţă.

Iată de ce, în aceste scurte cuvinte mi-am permis să vă împărtăşesc modestele mele reflexii asupra problemei însăşi a existenţei Frontului Renaşterii Naţionale rugând pe Inalt Prea sfântul Părinte să binevoiască a fi interpretul gratitudinei respectuoase pe care o am faţă de Acela, care cu un patriotism atât de luminat şi cu un curaj, pe care l-am mai întâlnit odată în istoria vieţii noastre politice, la 1864, când Vodă-Cuza a făcut revoluţia cu legea agrară, — zic, să exprime gratitudinea mea M. S. Regelui Carol al II-lea, asigurându-L că, după convingerea mea, întreaga pătură intelectuală a acestei ţări îi va sta întotdeauna într'ajutor pentru realizarea operei măreţe şi naţionale pe care şi-a propus-o. (Vii aplauze).

Cuvântarea d-lui Silviu Dragomir

D. SILVIU DRAGOMIR a spus:

In clipa solemnă în care, la chemarea M. S. Regelui, încercăm primul pas întru realizarea operei de înălţare şi întărire a Patriei, trebue, într'o reculegere senină, să facem şi o mărturisire de credinţă. cum se cuvine în ajunul împlinirii nouilor destine ale neamului.

Inainte de toate, Ţara are nevoie, nu de vorbe mari, ci de faptă curată, de unire şi energie românească.

Ardealul, pe care, cei ce suntem de faţă, îl reprezentăm prin răscolesc însă conştiinţa, pentru a constata că în loc să căutăm a ne strânge rândurile, în cele două decenii, care s'au scurs, pentru a consolida definitiv ideea biruitoare a Statului Românesc în hotarele câştigate cu atâta jertfă de sânge, noi, cei ahtiaţi de libertate, am născocit în Ardeal, ideea înşelătoare a regionalismului politic, pe care am ridicat-o la rang de ideal şi, limitând rostul însăşi al existenţei noastre ca naţiune, am fluturat de-alungul unui deceniu, lozinci ce au pierit ca fumul şi ne-au lăsat pe suflete conştiinţa deşertăciunii lor. In loc ca opera Unirii să fi fost desăvârşită, printr'o grije înţeleaptă şi prin jertfa de fiecare zi, unii dintre bărbaţii de stat s'au lăsat conduşi de un sectarism îngust şi primejdios, slăbind astfel puterea de coeziune a naţiei, pe care au despuiat-o de armura ei protectoare.

In loc ca tineretul să fie îmbrăţişat şi îndrumat într'o acţiune de continuitate a luptei pentru desăvârşirea idealului naţional, el a fost uitat în mijlocul frământărilor, şi, părăsit în bătaia tuturor vânturilor, a ajuns să se izoleze într'o atitudine, ce voia să rupă legăturile cu trecutul şi să sfarme solidaritatea dintre generaţii, asumându-şi dreptul exclusiv şi prin nimic justificat, de a-şi statornici singur ţeluri noui şi de a interpreta principiile de existenţă ale naţiunii.

Greşelile acestea trebuia să le plătească ţara şi greutatea urmărilor ce decurgeau din ele, ar fi trebuit să cadă pe umerii generaţiilor viitoare, dacă valul primejdios n'ar fi fost oprit la vreme.

Imprejurul nostru, se desăvârşeau prefaceri, cari regenerau neamurile, îndrumându-le într'o acţiune conştientă, care poate sfârşi prin a stânjeni libera desvoltare a celor întârziaţi.

Timpurile noui cer alte instrumente de luptă şi o armură modificată cu desăvârşire, pentru apărarea imperativelor naţionale. Şi dacă adaptarea noastră a întârziat, regenerarea morală şi întoarcerea la ideea supremului devotament către Patrie, se cerea împlinită cu un ceas mai de vreme. Ea nu se putea realiza decât prin unirea tuturor forţelor într'un Front unic de reînprospătare a forţelor noastre naţionale şi de reparare a greşelilor trecutului.

IN NUMELE BUCOVINEI

D. GH. FLONDOR arată că Bucovina salută cu toată însufleţirea organizarea Frontului Renaşterii Naţionale, aderă cu dragoste şi încredere la programul lui şi promite să contribue la înfăptuirea lui, călăuzită de dragoste şi admiraţie faţă de Ţară şi Rege, credincioasă tradiţiunii naţionale.

IN NUMELE BASARABIEI

D. GR. CAZACLIU spune: Blânda şi paşnica populaţie din Basarabia, care cea dintâi a proclamat Unirea cu Patria Mamă, astăzi consideră ca zi de a doua unire, când toţi fiii mai distinşi ai Neamului s'au unit pentru binele Patriei.

Cred că nici într'o